

[Justitsministeren.]

sundheds- og brandmæssige forhold i Christiania.

Der kan derfor være anledning til indledningsvis at præcisere, at jeg i et indlæg i Berlingske Tidende for den 25. juni 1976 som svar på et spørgsmål til mig fra hr. Burgdorf, om „de lovlige myndigheder ikke kan lukke et område, der frembyder åbenlyse farer for brandkatastrofer og epidemier“, alene har henledt opmærksomheden på, at de kommunale brand- og sundhedsmyndigheder hidtil har tolereret den midlertidige brug af bygningerne på området. Der ligger selvsagt ikke heri nogen stillingtagen til, hvem der i givet fald må antages retligt at bære ansvaret for eventuelle begivenheder af den nævnte art.

Jeg kan dernæst ikke være enig med spørgeren i, at et sådant ansvar skulle påhvile regeringen eller folketinget.

Forholdet er jo som bekendt det, at der efter regeringens opfattelse alene er givet beboerne i Christiania tilsagn om en brugsret til området indtil den 1. april 1976, hvilket er baggrunden for, at afviklingen af Christiania ifølge folketingsbeslutningen af 10. april 1975 skulle være afsluttet denne dato.

Da beboerne imidlertid ikke frivilligt har villet fraflytte området til dette tidspunkt og regeringen derfor kun kan bringe beboelsen til ophør efter en retsafgørelse, opfordrede folketinget ved beslutning af 30. marts 1976 regeringen til at gennemføre den vedtagne rømning af området uden unødvendig forsinkelse. Der er således ikke tale om, at denne folketingsbeslutning har ændret ved det forhold, at beboernes brugsret må betragtes som ophørt den 1. april 1976.

I overensstemmelse hermed indgav forsvarsministeriet den 1. april 1976 begæring til fogeden om udsættelse af beboerne ved en umiddelbar fogedforretning.

Fogedretten har imidlertid ved kendelse af 11. juni 1976 bestemt, at den begærede udsættelsesforretning ikke bør nyde fremme, idet dette ville forudsætte en omfattende bevisbedømmelse, som efter fogedens opfattelse bør foregå ved de almindelige domstole, hvor der i forvejen verserer en retssag mellem parterne. Denne kendelse er af forsvarsministeriet påanket til østre

landsret med påstand om, at begæringen om udsættelse af beboerne tages til følge.

Forsvarsministeriet har således efter udløbet af den nævnte frist den 1. april 1976 foretaget de retlige skridt med hensyn til at bringe beboelsen til ophør, som der har været mulighed for, og jeg må på baggrund af det anførte som nævnt afvise, at regeringen og folketinget skulle være ansvarlige for den fortsatte benyttelse af området, herunder for driften af de på området værende private virksomheder.

Hvorledes ansvarsforholdene i øvrigt må bedømmes, såfremt der skulle indtræffe begivenheder af den nævnte art, kan naturligvis ikke afgøres løsrevet fra den konkrete situation, og det er et spørgsmål, som det i sidste instans tilkommer domstolene at afgøre.

Af *Burgdorf* (KF) til ministeren for skatter og afgifter (14/7 76):

„I hvor høj grad indgår der moms- og skattebetalinger m. v. fra den erhvervsvirksomhed — f. eks. underholdningsarrangementer og restaurationsvirksomhed — der finder sted i „Christiania“, og kan andre virksomheder få samme vilkår?“
(Spm. nr. 668).

Minister for skatter og afgifter *Svend Jakobsens* svar (21/7 76):

Siden 1. oktober 1974 har erhvervsvirksomhederne i „Christiania“ været momsregistreret. Under hensyn til de ved registreringen foreliggende oplysninger om, at hver enkelt virksomhed drives som kollektiv med økonomisk forpligtelse over for „Fristaden Christiania“s økonomigruppe, er registreringen sket under ét med økonomigruppen som ansvarlig over for toldvæsenet. Denne fællesregistrering af virksomhederne er foretaget i henhold til bestemmelserne i merværdi-afgiftslovens § 5, hvorefter flere virksomheder kan registreres under ét.

Der er således ikke fastsat særregler for „Christiania“. Den kvartalsvis angivne moms er blevet betalt, om end ikke altid rettidigt.

For så vidt angår skattebetalinger m.v., har direktoratet for Københavns skattevæsen oplyst, at der ikke inden for området